

SYN

Tohle nebude jednoduché,“ zamumlám při pohledu na masivní kovové dveře, které vedou do Strojovny na Provozní palubě *Universa*. V matném odrazu vidím Otcovy tmavé oči těsně předtím, než umřel. Vidím úšklebek v koutku Orionových úst, jak si liboval v Otcově smrti. Někde pod těmi naklonovanými rysy a upomínkami na všechny Otce přede mnou, někde uvnitř mě musí být něco, co je jen mé, co je jedinečné a co se nedá najít v klonovacím materiálu dvě patra pode mnou.

Přinejmenším si to chci myslet.

Přejeďu palcem po biometrickém scanneru, dveře se bleskově otevřou a vezmou s sebou obraz tváře, která mi nikdy nepřipadala moje.

Když vejdu do Strojovny, ovane mě velmi mechanický pach - směsice kovu a mazadla a spáleniny. Stěny se chvějí přidušeným tepem lodního motoru, toho *vrrrr, chrm, vrrrr*, které mi dřív připadalo tak krásné.

Důstojníci stojí v pozoru a čekají na mě. Ve Strojovně je zpravidla plno lidí, hemží se to tu Lodníky, kteří se snaží zjistit, co zmrzáčilo olovem chlazený rychlý reaktor, ale dnes jsem si vyžádal schůzku s deseti hned po mně nejvyššími členy Posádky.

Ve srovnání s nimi si připadám zanedbaný. Mé vlasy jsou příliš dlouhé a rozčuchané, a zatímco mé oblečení se už mělo dávno recyklovat, jejich tmavé tuniky a pečlivě vyžehlené kalhoty jim padnou jako ulité. Posádka nemá žádnou uniformu - nikdo na palubě nenosí uniformu - ale První důstojnice Marae vyžaduje, aby na sebe všichni

jeji podřízení dbali, zejména Důstojníci, kteří mají v oblíbě stejné tmavé oblečení jako ona.

Marae je z generace dvacetiletých, jen o pár let starší než já. Ale kolem očí se jí už dělají vrásky a koutky jejích úst jsou obrácené dolů zřejmě natrvalo. Linku jejích sestřižených vlasů by mohl tesař používat místo vodováhy. Amy tvrdí, že všichni na palubě *Universa* vypadají stejně. Vzhledem k tomu, že jsme monoetničtí, má asi svým způsobem pravdu. Ale Marae by si nikdo s nikým nespletl - a nikdo by nepochoyboval, že je První důstojnice.

„Otče,“ pronese na pozdrav.

„Už jsem ti říkal, abys mě oslovovala Synu.“

Marae se ještě víc zakaboní. Jakmile jsem převzal funkci, všichni mi začali říkat Otče. A já vždycky věděl, že Otcem jednou *budu*, i když se mi ani nesnilo o tom, že to bude takhle brzy. Nicméně jsem se pro tuhle funkci narodil. *Jsem Otec*. A jestli ho v sobě nevidím, vidím ho v tom, jak Lodníci stojí v pozoru, jak Marae čeká, až promluví.

Já jen... nedokážu se nechat takhle titulovat. Kdosi mi před Amy řekl Otče a bylo to k nesnesení, jak přimhouřila oči a celé tělo jí ztuhlo, jen na chvíli, ale dost dlouho na to, abych si uvědomil, že nesmím dopustit, aby se na mě ještě někdy podívala jako na Otce.

„Můžu být Otcem, a přitom si nechat jméno,“ dodám.

Marae zřejmě nesouhlasí, ale nic nenamítá.

Ostatní Důstojníci na mě hledí a čekají. Všichni stojí bez hnutí v pozoru, bezvýrazné tváře obrácené ke mně. Víím, že za jejich dokonalost vděčíme částečně Marae a její pevné ruce První důstojnice, ale také tomu, jaké nároky kladl minulý Otec na plnění povinností.

Ze mě není v jejich stoické poslušnosti vůbec nic.

Odkášu si.

„Já, ehm, potřeboval jsem s vámi mluvit o motoru.“ Polknu, v puse mám sucho a hořko. Nedívám se na ně, radši. Jestli se jim podívám do tváří - starších a zkušenějších než moje - zpanikařím.

Pomyslím na Amy. Když jsem ji poprvé uviděl, nemohl jsem se vynadivat na světlé zrzavé vlasy vířící v ledu jako inkoust ve vodě a světlou kůži téměř tak průsvitnou jako led, ve kterém ležela. Ale když si její tvář vybavím teď, vidím odhodlaně zařatou čelist a to, jak vypadá vždycky trochu vyšší, když se zlobí.

Zhluboka se nadechnu a kráčím k Marae. Zpřímá se mi podívá do očí, záda úplně rovná a rty pevně semknuté. Stojím u ní nepříjemně blízko, ale když ji vezmu za ramena a vši silou do ní strčím, až narazí do ovládacího panelu za sebou, ani nemrkne. Ve tvářích ostatních se zablysknou emoce - Druhá důstojnice Shelby vypadá zmatečně, Devátý důstojník Buck přimhouří oči a zatne zuby, Třetí důstojník Haile cosi pošeptá Šesté důstojnici Jodee.

Ale Marae nezareaguje. To je známka toho, jak moc se liší od ostatních na lodi - neodporuje mi, ani když na ni tlačím.

„Proč ses nesložila na zem?“ zeptám se.

Marae si o ovládací panel pomůže na nohy. „Zachytila jsem se o okraj,“ odvětlí. Zní to normálně, ale já za jejími slovy rozeznám náznak obezřetnosti.

„Kdyby tě něco nezastavilo, pokračovala bys dál. První zákon pohybu.“ Na moment zavru oči a snažím se vzpomenout si na všechno, co jsem si při přípravě na tuhle chvíli nastudoval. „Na Staré Zemi žil vědec jménem Isaac Newton.“ Na tom jméně se zadrhnu, nejsem si moc jistý, jak se vypořádat s tím příjmením. Vyslovím ho „neuton“, což je určitě špatně, ale to teď není důležité.

Krom toho ostatní evidentně vědí, o kom mluvím. Shelby se nervózně podívá na Marae a očima jednou, dvakrát, třikrát střelí do ne-

přirozeně nehybné masky, co má Marae na tváři. Neochvějně kamené postoje ostatních Lodníků první kategorie změkknou.

Spolknu hořký úsměv. Tohle dělám pořád: Rozbívám dokonalý řád, který Otec tvrdou prací vybudoval.

„Tenhle Newton vymyslel jakési zákony pohybu. Věci, o kterých psal, jsou na první pohled jasné, ale...“ Zavrtím hlavou, pořád trochu překvapený tím, jak prosté jeho zákony pohybu jsou. Proč mě to samotného nikdy nenapadlo? Nebo Otce? Naučil mě základy všech věd, tak jak je možné, že jsme Newtona a zákony pohybu přeskočili? To o nich prostě nevěděl, nebo přede mnou zase chtěl něco zamlčet?

„Mě zaujalo to o setrvačnosti.“ Začnu přecházet sem a tam - to mám od Amy. Naučil jsem se toho od ní spoustu, včetně toho, jak všechno zpochybňuje. *Všechno*.

Jako první se mi na mysl dere obava, kterou jsem se bál vyslovit nahlas. Až dosud. A teď tu stojím před Lodníky a za zády mi lomozí kulhavý motor.

Na moment zavřu oči a v temnotě za víčky vidím svého nejlepšího přítele Harleyho. Vidím prázdnotu vesmíru, když se otevřela výpust' a jeho tělo vylétlo ven. Vidím náznak úsměvu na jeho rtech. Těsně předtím, než umřel.

„Ve vesmíru nepůsobí žádné vnější síly,“ řeknu a sotva přehluším *vrrr, chrm, vrrr* motoru.

Před třemi měsíci nebylo síly, která by Harleymu zabránila vlézt do té výpusti. A teď, když je v Prostoru, není síly, která by ho zastavila, takže bude navždy plout mezi hvězdami.

Lodníci na mě hledí a čekají. Marae mhouří oči. Nedá mi to zadarmo. Budu z ní tu pravdu muset vytáhnout.

Pokračuju. „Otec mi řekl, že motor ztrácí účinnost. Že máme stovky

let zpoždění. Že musíme motor spravit, jinak riskujeme, že na Zemi Centauri nikdy nedoletíme.“

Otočím se a podívám se na motor, jako by mi dokázal dát odpověď. „Nepotřebujeme ho, ne? Nepotřebujeme palivo. Stačí nám jen tolik, abychom se dostali na maximální rychlost, a pak můžeme motor vypnout. Žádné tření, žádná gravitace - loď popluje vesmírem, dokud nedorazíme na planetu.“

„Teoreticky.“ Nevím, jestli Marae zní tak ostražitě, protože si tou teorií není jistá, nebo protože si není jistá mnou.

„Jestliže motor nefunguje - a to už desítky let - pak by problém měl být, že letíme příliš rychle, ne? Že kolem té planety proletíme...“ Teď mám v hlase pochyby - to, co říkám, jde proti všemu, co jsem si myslel, že vím. Ale zkoumal jsem problém s motorem od té doby, co Otec zemřel, a nedokážu si dát do souvislosti to, co mi řekl, s tím, co jsem se dozvěděl ze starozemských knih. „Xakru, měli bychom mít problém s tím, že narazíme do Země Centauri, protože nemusíme zpomalit, ne že bezcílne poplujeme vesmírem, no ne?“

Jako by i ten motor měl oči a sledoval mě.

Při pohledu na Lodníky je mi jasné, že všichni - *všichni* - věděli, že problém motoru nevěží v palivu a akceleraci. Celou dobu to věděli. To, co jim říkám, pro ně není nic nového. Samozřejmě že Důstojníci znají Newtona a fyziku a setrvačnost. Samozřejmě že ano. Samozřejmě že pochopili, že Otcova slova o neúčinném palivu a zpoždování byla naprostá lež.

A já jsem pěkný hlupák, že jsem na to nepřišel taky.

„Co se to tu děje?“ zeptám se. Pocit trapnosti můj vztek ještě rozdmýchává. „Je s tím motorem vůbec něco v nepořádku? Nebo s palivem?“

Oči všech Lodníků namíří na Marae, ale ta mě beze slova sleduje.

„Proč by mi o tom Otec lhal?“ Cítím, že se přestávám ovládat. Nevím, co jsem čekal - že ten velký problém rozlousknu a Lodníci vyskočí a napraví ho? Nevím. Nikdy jsem nedomyslel, co bude, až jim řeknu, že fyzikální zákony jsou v rozporu s tím, co mě učil Otec. Ani jsem nepomyslel na to, že až jim řeknu, co jsem chtěl, budou vzhlížet k První důstojnici, a ne ke mně.

„Otec ti lhal,“ řekne Marae klidně, „protože my jsme lhali jemu.“